

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 169/2021-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a zo sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., Havlíčkova 16, Bratislava, postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 31C/89/2008 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 22. decembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje prikázať mu konať, priznať primerané finančné zadost'učinenie 23 000 eur a náhradu trov konania 900,58 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka 2. apríla 2008 uzavrela kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol byt. Žalobca [REDAKOVANÉ] sa žalobou podanou 9. júla 2008 domáhal určenia vlastníckeho práva k predmetnému bytu voči sťažovateľke v postavení žalovanej. Okresný súd rozhodol v neprospech sťažovateľky a uložil jej povinnosť vypratať byt do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (rozsudok č. k. 31C/89/2008 z 23. októbra 2017). Krajský súd v Košiciach rozsudok okresného súdu potvrdil (rozsudok č. k. 9Co/140/2018 z 16. januára 2019). Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie sťažovateľky uznesením č. k. 7Cdo/245/2019 z 29. septembra 2020), ktoré jej bolo doručené 30. októbra 2020.

II.

3. Sťažovateľka je toho názoru, že okresný súd v napadanom konaní konal neefektívne, nesústredene a ústavne nekonformne. Samotné konanie na prvom stupni trvalo viac ako 12 rokov a 5 mesiacov. Konanie o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti označila za bežnú a nenáročnú agendu.

K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

4. Cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 10/98, I. ÚS 44/99, IV. ÚS 68/02), alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 86/08).

5. Podľa svojej ustálenej judikatúry (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03) ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v danom prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď bola sťažnosť doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť v zásade odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

6. Zo samotnej ústavnej sťažnosti vyplýva, že súdne konanie začalo 9. júla 2008. Rozsudok krajského súdu bol sťažovateľke doručený 20. februára 2019. Sťažovateľka využila aj mimoriadny opravný prostriedok, o ktorom rozhodol najvyšší súd odmietavým uznesením č. k. 7Cdo/245/2019 z 29. septembra 2020 doručeným sťažovateľke 30. októbra 2020. Z uvedeného vyplýva, že nielen základné konanie, ale aj mimoriadne opravné konanie bolo už právoplatne skončené. Sťažovateľka sa aj napriek tomu obrátila na ústavný súd so svojou sťažnosťou doručenou 22. decembra 2020, t. j. v čase, keď porušenie označených práv na všeobecnom súde, ktorého označila sťažovateľka za porušovateľa, už netrvalo a konanie o jej sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu zaručenému v čl. 48 ods. 2 ústavy a právu zaručenému v čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03).

7. Sťažovateľka neuviedla, z akých dôvodov podala ústavnú sťažnosť až po skončení konania, a to nielen základného, ale dokonca až po skončení mimoriadneho opravného (dovolacieho) konania, teda neuviedla argumentáciu, námietky ani súvislosti týkajúce sa porušenia označených práv vo vzťahu k napadnutému postupu okresného súdu. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa obmedzila na námietku neprimeranej celkovej dĺžky súdneho konania na okresnom súde, no neuviedla, v akom procesnom postupe okresného súdu vidí porušenie označených práv, pričom nie je úlohou ústavného súdu, aby si domýšľal argumentáciu sťažovateľky.

8. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a teda z dôvodu, že sťažovateľka sa v predmetnej veci domáhala ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v čase, keď v označenom konaní pred okresným súdom namietané porušenie označených práv už netrvalo, a teda bola odstránená jej právna neistota ešte pred podaním ústavnej sťažnosti, pripadalo do úvahy odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. februára 2021

Robert Šorl
predseda senátu